

ikke her undlade at nævne, at det er sket uden frit valg med offentlige tilskud til dem, der kan betale f.eks. 15 pct. af behandlingen selv. Vi fastholder med den del af aftalen den frie og lige adgang til sundhedsvæsenet.

Jeg vil også nævne, at der er ændringsforslag på kriminalforsorgen, som dels indeholder en tiltrængt renovering over årene af kriminalforsorgen, nybyggeri af et fængsel, og at der er skabt økonomisk grundlag for at øge aktiviteterne i den fri kriminalforsorg og også øge brugen af samfundstjeneste som en afsoningsform.

Der er også en række andre konkrete ændringer, som kunne fremhæves, men det er nok så vigtigt også at beskæftige sig med, hvilke forslag der ikke er med blandt ændringsforslagene.

Dér er det interessant, at der ikke er udsigt til flertal for milliardbesparelser på arbejdsmarkedsområdet. Der er ikke milliardbesparelser på uddannelsesområdet, herunder arbejdsmarkedsuddannelsesområdet. Der er ikke milliardbesparelser på ulandsområdet. Der er heller ikke urealistiske produktivtetsbesparelser. Der er heller ikke tidligere kendte forslag som øget udlicitering, regelforenkling og afbureaukratisering med store beløb. De forslag eksisterer ikke blandt ændringsforslagene.

I det hele taget har forhandlingerne om det her års finanslov været præget af stor idérigdom, når det gælder udgifter. Derimod har det været yderst beskedent med forslag, der kunne øge indtægterne eller skaffe finansiering for de øgede udgifter, man kom med.

Det er et regeringspartis ansvar, at en finanslov kan hænge sammen og dermed levere både indtægter og udgifter. Det ansvar kan man ikke smygge af sig, i hvert fald ikke, når man har sat som ambition at ville være med til at lede landet på baggrund af regeringsansvar. Det betyder også, at overskuddet, som der er på både de offentlige finanser og på de statslige finanser, er til stede og skal være det og skal være stigende, og det er det sandelig også.

Skal vi på længere sigt gøre den næste generation en tjeneste – og det skal vi – så er der ingen vej uden om overskud på de offentlige finanser, herunder de statslige finanser. Jeg synes, vi skal lykønske hinanden med, at den udvikling nu for alvor tager fart, at vi begynder at afdrage gælden til den næste generation.

I år blev der så et bredt politisk forlig med de borgerlige partier. Det har for os i Socialdemokratiet den fordel, at vi dermed forpligter par-

tier på reformer, som kan holde forhåbentlig mange år frem, partier, som har talt anderledes i de senere år om de nødvendige reformer, som de nu har skullet forholde sig til.

Det er fair nok – hvis der er noget, der hedder fairness i politik – men det har selvfølgelig også sin pris at indgå et sådant forlig, og vi har givet indrømmelser, også indrømmelser, om hvilke man kan sige, at det bedste er, at de er tidsbegrænsede. Jeg tænker her på loft over grundskylden for landbruget. Der kunne selvfølgelig udpeges andre steder, hvor vi har imødekommet oppositionen for at få et forlig. Jeg er sikker på, at oppositionen selv vil fremhæve, hvor fordelene for forliget har været for dens vedkommende.

Så er der selvfølgelig ændringsforslag, som vi egentlig med hjertet synes virker ganske sympatiske, som det i et eller andet hjørne kunne være rart at have diskuteret videre, men som ikke kunne være med den her gang. Vi kunne være enige i intentionerne bag flere af ændringsforslagene, ja, det er vi. Om de skulle have den form, hvis vi gik nærmere ind på dem, kan man diskutere, men det blev ikke nu.

Nogle af forslagene vedrører forbedret service og hjælp over for børn, ældre og syge. Det behov, der er for, at velfærdssamfundet gør det bedre dér, er vi enige i. Jeg skal minde om, at aftalen med amter og kommuner indeholder realvækst, men vi må – for at være sikre på, at det kan hænge økonomisk sammen på længere sigt også i amter og kommuner – have et grundlæggende sundt økonomisk udgangspunkt for at forbedre den offentlige service.

Og talen har jo ofte været: Bedre service, men der er for mange offentligt ansatte. De områder, hvor den offentlige sektor vokser også i 1999, også med flere mennesker ansat i den offentlige sektor i 1999, er jo lige præcis de områder, hvor efterspørgslen efter ordentlig offentlig service er til stede, nemlig børneområdet, ældreområdet og sygehusene i sundhedssektoren.

Så er spørgsmålet, om netop øgede offentlige bevillinger som foreslået her og der i ændringsforslagene ville løse problemerne, om det ville løse problemerne overalt i landet, hvis bare vi forøgede bevillingerne sådan som foreslået. Ja, man kan sige, at det er jo ikke overalt i landet, det er jo ikke i hvert eneste hjørne, at den offentlige service er elendig, sådan som man ofte får indtryk af, når det præsenteres i den politiske debat. Der er kommuner, som leverer ordentlig hjemmehjælp, der er kommuner, der le-